

стання нових інформаційних технологій. Спільно з колегами із Вінницької обласної наукової медичної бібліотеки Л. Шпукал ініціювала створення Міжрегіональної корпоративної системи медичних бібліотек і зуміла об'єднати навколо цієї ідеї 6 бібліотек України.

За ініціативою Лесі Іванівни проводилося дослідження стосовно вибору, розроблення і послідовного здійснення інноваційної стратегії розвитку бібліотеки, яка знайшла своє відображення у науково-дослідній роботі «Створення інформаційно-освітнього середовища університетської бібліотеки як складової системи безперервної додипломної та післядипломної медичної освіти».

Завдяки вмільй координації роботи директора з науковими структурами університету бібліотека посіла гідне місце в діяльності вишу.

Леся Іванівна різнобічно представляла свою бібліотеку на всеукраїнських та міжнародних науково-практичних конференціях. Вона була членом Науково-методичної бібліотечної комісії МОН України, членом Української бібліотечної асоціації, ві-

це-президентом громадського об'єднання «Асоціація бібліотек Вінниччини», головою обласного методичного об'єднання бібліотек ВНЗ м. Вінниці.

За активну діяльність Л. Шпукал неодноразово нагороджувалася відзнаками Міністерства охорони здоров'я та ректорату університету.

У колективі Леся Іванівна завжди намагалася підтримувати дружню атмосферу, мала велику повагу та авторитет серед колег. А ще вона була чудовою людиною, чарівною жінкою, прекрасною дочкою і сестрою, гарною господинею та люблячою матір'ю двох талановитих доньок.

У жовтні 2015 р. виповниться рік, як Л. Шпукал відійшла у Вічність.

Мрією Лесі Іванівни було будівництво нового приміщення для бібліотеки, щодо якого в неї були цікаві плани, власне бачення. На жаль, цю мрію їй не вдалося втілити в життя. Проте в бібліотеці залишилися традиції, закладені нею, добрі справи, світла пам'ять.

Від імені колективу Н. Кравчук

ПАМ'ЯТІ КОЛЕГ

ПАМ'ЯТІ ХОРОШОЇ ЛЮДИНИ – НАУКОВЦЯ І ПЕДАГОГА

12 серпня 2015 р. на 66-му році життя після тяжкої хвороби перестало битися серце відомого науковця, талановитого педагога, мудрого керівника, доктора історичних наук, професора кафедри документознавства та інформаційно-аналітичної діяльності Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв, члена-кореспондента Міжнародної академії інформатизації, академіка вищої освіти України **Михайла Семеновича Слободяника**.

Все життя Михайла Семеновича – приклад відданого служіння обраній справі, вірності своїм ідеалам і переконанням.

Народився він 21 грудня 1949 р. в м. Поліському Київської області. Трудову діяльність розпочав у 1967 р., працюючи робітником на підприємствах у м. Василькові Київської області.

У 1973 р. закінчив Київський державний інститут культури за спеціальністю «Бібліотекознавство і бібліографія», в 1981 р. – аспірантуру Московського державного інституту культури, де в 1982 р. під науковим керівництвом доктора технічних наук, професора К. Тараканова захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата педагогічних наук за спеціальністю «Бібліотекознавство і бібліографія» на

тему «Совершенствование системы информационно-библиографического обслуживания специалистов НИИ».

У 1991 р. М. Слободянику було присвоєно вчене звання старшого наукового співробітника. У 1995 р. він першим в Україні захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня доктора історичних наук за спеціальністю «Бібліотекознавство і бібліографознавство» на тему «Наукова бібліотека: еволюція структури і функцій в період освоєння інформаційних технологій» (наук. консультант – академік НАН України О. Онищенко).

Працював у провідних наукових і навчальних закладах України на посадах: директора Інституту бібліотекознавства НБУ імені В. І. Вернадського, директора ЦНСГБ Національної академії аграрних наук України, декана факультету і завідувача кафедри Київського національного університету культури і мистецтв; директора Інституту і завідувача кафедри НАКККиМ.

У 2004–2012 рр. був головним редактором фахового журналу «Бібліотекознавство. Документознавство. Інформологія». З часу заснування НПБУ часопису «Бібліотечна планета» (1998) – незмінним членом його редакційної колегії.

Усі свої творчі задуми й життєву енергію Михайло Семенович вкладав у розвиток заснованої ним у 2004 р. кафедри документознавства у Національній академії керівних кадрів культури і мистецтв. Його влучний вислів «знайти людей і не заважати їм працювати» приховував за собою великі організаторські здібності й турботу про співробітників. Здобута педагогічна майстерність у поєднанні з толерантністю, вимогливим і доброзичливим ставленням до студентів дали М. Слободянику змогу завоювати повагу студентської молоді і педагогічного колективу.

Багато сил і душі Михайло Семенович вклав у своїх учнів, ставши для них тією постаттю, яка відіграла визначальну роль в їх формуванні, становленні та розвитку як учених. Під його науковим керівництвом захищено 17 кандидатських дисертацій (8 за спеціальністю «Книгознавство, бібліотекознавство, бібліографознавство» і 9 за спеціальністю «Документознавство, архівознавство»).

За високе почуття обов'язку і відповідальності, компетентність і професіоналізм, вимогливість до себе й підлеглих, доброзичливість та працьовитість

Михайло Семенович здобув повагу і заслужений авторитет серед фахівців бібліотечно-бібліографічної, документознавчої та інформаційної сфер. Його заслуги було відзначено Міжнародним біографічним інститутом у США, почесною медаллю «За заслуги у ХХ столітті» та численними почесними грамотами Міністерства освіти і науки України, Міністерства агропромислового комплексу України, Президії Національної академії аграрних наук України, Державного комітету архівів України.

М. Слободяник любив життя, вмів прощати, приходив на допомогу в разі необхідності, був надзвичайно відповідальним за справу, за колег, за все, що робить.

Усім своїм друзям, колегам, учням, близьким людям Михайло Семенович назавжди запам'ятовується як досвідчений фахівець, ініціативний організатор, цілеспрямована особистість, люблячий чоловік і турботливий батько.

Світла пам'ять чудовій людині та глибоке співчуття рідним і близьким в їхньому великому горі.

Друзі, колеги, учні

СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ ЛІНИНИ ПАВЛІВНИ ОДИНОКОЇ

30 серпня 2015 р. бібліотечна спільнота України зазнала тяжкої втрати – відійшла у вічність відомий бібліотекознавець і педагог **Лініна Павлівна Одинока**.

Народилася вона 9 серпня 1937 р. у с. Теплівка Гребінківського (нині Пирятинського) району, що на Полтавщині. Бібліотечну освіту здобувала в Київському технікумі підготовки культурно-освітніх працівників та в Ленінградському державному бібліотечному інституті ім. Н. К. Крупської. У цьому ж виші в 1984 р. захистила кандидатську дисертацію «Розвиток бібліотекознавства в Українській РСР (1917–1941 рр.)», надалі здобула вчене звання доцента, стала професором кафедри бібліотекознавства.

Майже все трудове життя Лініни Павлівни було пов'язане з двома установами – Київським державним інститутом культури (нині Київський національний університет культури і мистецтв; КНУКіМ) та з Українським науково-дослідним інститутом архівної справи та документознавства (УНДІАСД). Вона стала одним з фундаторів системної підготовки бібліотечних фахівців вищої кваліфікації у КНУКіМ та формування Галузевої

служби науково-технічної інформації з архівної справи та документознавства в УНДІАСД.

За плідну працю удостоєна медалей «В пам'ять 1500-річчя Києва», «Ветеран праці», «За працю і звитягу», відзнаки «Відмінник освіти України», подяки Прем'єр-міністра України, багатьох інших відзнак.

До 50-річчя науково-педагогічної діяльності вченої Державна науково-педагогічна бібліотека України ім. В. О. Сухомлинського в 2014 р. видала в серії «Майстри бібліотечної справи України» біобібліографічний покажчик «Лініна Павлівна Одинока – бібліотекознавець, педагог», що став гідним вінцем у відзначенні її безперечних заслуг на культурно-освітній та науковій ниві.

Ті, хто мав щастя навчатися, спілкуватися і працювати поруч із Лініною Павлівною Одиною, назавжди збережуть світлу пам'ять про цю чудову, закохану в книжкову мудрість людину, прекрасного педагога і вченого.

Вдячні колеги і учні